

Töretlen

*Nincs szárnyam, jól tudom,
de azt is, szállhatok!
A börtön tornyából kiléptem
s töretlen köztetek vagyok.*

KÁLNOKY LÁSZLÓ

Intérieur

*A hullámzó tükörben egymást ölelő bútorok,
mint vízbe fulladó szerelmesek
áll alakjai. Boltívek homályában látni még
a kiapadt vízű vázákban hervadó virágokat.
Arcképek a falon, titkuknak rácsát nem nyithatja kulcs,
se kéz. A végtelen álom szobája ez,
ahol örökre megvetve az úgy,
ahol a visszfények egyformán mozdulatlanok
nappal és éjszaka,
és a mécses olaja elfogyott.*

*Emlékszik a szoba ama nászéjszakára,
a réges-régire, a sötétben fel-felhangzó nyögésre,
bútorrecsegésre, homályos indítékú zokogásra,
mikor lepergett az égről a holdfény
s egy meztelen leány hasának tálja fogta fel
a szinte láthatatlan cseppeket.
Egy feketeszőrű férfikéz valamennyit gyors mozdulattal letörölte.
Azután kezdődött előlről a fojtott nyögdelés,
a gyermeket nem váró ölelés,
a gyönyör áramát időnként megszakító zokogás,
a hajnali didergés
és a feltűnés nélküli távozás
az ellenszenves város esős, borongós reggelén.*